

„Svetlo sviati v tme, ale tma ho nepohltila.“ (J 1,5)

SVETLO PRAVOSLÁVIA

duchovný občasník pravoslávnej cirkevnej obce
Banská Bystrica

číslo 70, rok 2026

Drahí bratia a sestry v Christu!

Tak už aj táto Pascha skončila. Slová, ktoré po sviatkoch počúvame až príliš často. Vyjadrujú smutnú realitu našich dní. Pascha prišla a odišla, no mnohí z nás zostávajú rovnakí alebo dokonca horší. Sviatky Vzkriesenia preletia okolo nás, no nedotknú sa nášho vnútra. Pascha má byť premena srdca, nie kalendárny zvyk.

Je smutné sledovať ľudí každého veku, ktorí nedovoľujú svetlu Vzkriesenia premeniť ich povahu: Starší ľudia zostávajú nároční, ureptaní, sebeckí a ťažkí pre svoje okolie. Ak by porozumeli Pasche, ich duše by obmäkli a prinášali by druhým útechu. Kresťanské rodiny deklarujú vieru, v noci Zmŕtvychvstania možno pocítia závan Božej lásky, no hneď v tú istú noc sa vracajú k prázdnote, reptaniu a malichernostiam. Niektorí z nás si dokážu pokaziť najväčší sviatok roka len preto, že pečené mäso nebolo ideálne alebo niekto pri stole povedal nevhodné slovo.

Pre polovičatosť vo viere niet miesta. Evanjelium nás jasne varuje, že „mladé víno sa nedáva do starých mieškov“. Víno Vzkriesenia, lásky a nového života sa jednoducho nezmestí do starých mieškov nášho sobectva a pýchy.

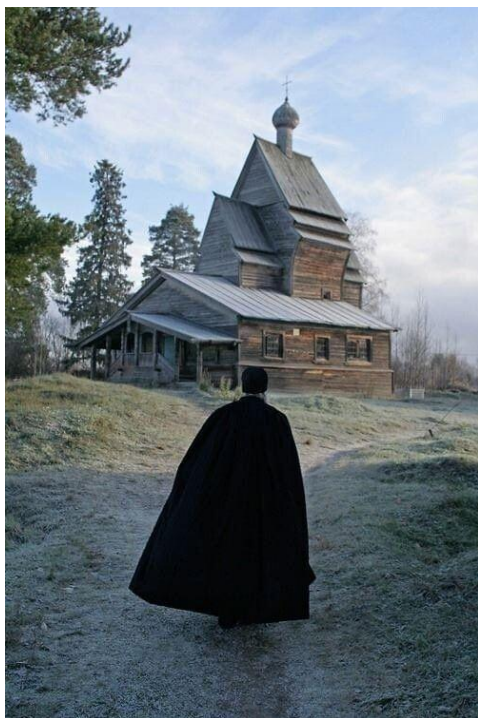
Nech je toto číslo pre nás všetkých povzbudením, aby sme nezostávali na povrchu, ale hľadali skutočnú hĺbku a premenu v Isusovi Christovi – našom Spasiteľovi.

S láskou v Christu Jana

NEBESKÝ REBRÍK

sv. Ján Klimakos

Stupeň prvý: Zrieknutie sa svetského života

Zo všetkých stvorených rozumných bytostí, ktoré sú Ním obdarené milosťou slobodnej vôle, sú pre Neho niektorí Jeho služobníci priateľmi, iní pravými služobníkmi, iní zase nehodnými sluhami, ďalší sa Mu úplne odcudzili a ďalší sú i napriek svojej slabosti Jeho nepriateľmi.

Za Jeho priateľov považujem tie duchovné netelesné bytostí, ktoré Ho obklopujú. Potom za pravých služobníkov všetkých tých, ktorí horlivo a svedomito vykonávali a vykonávajú Jeho vôľu; za nehodných služobníkov všetkých tých, ktorí si myslia, že si zaslúžili krst, ale zmluvu s Ním v skutočnosti nezachovávajú; za odcudzených od Boha a za Jeho nepriateľov budeme mať tých, ktorí neveria alebo veria v niečo zlé. A nakoniec protivníkmi sú tí, ktorí sa nielen

protivia Pánovým prikázaniam a z vlastnej vôle ich porušujú, alebo dokonca silno bojujú proti tým, ktorí ich zachovávajú.

Životom všetkých bytostí slobodnej vôle je Boh: je spásou pre všetkých, verných aj neverných, spravodlivých aj nespravodlivých, zbožných aj bezbožných, vyrovnaných aj vášnivých, laikov aj mníchov, mudrcov aj obyčajných ľudí, zdravých aj chorľavých, mladých aj starých.

Bezbožný človek je rozumný a smrteľný tvor, ktorý dobrovoľne odmieta večný život, lebo si myslí, že jeho vlastný večný Stvoriteľ neexistuje. Previnilec je ten, kto Zákon pochádzajúci od Boha chápe podľa svojho zlého úsudku a proti viere v Boha uvažuje kacírsky. Kresťan je obraz Christa v slovách aj skutkoch, nakoľko je to v len ľudských silách a správne verí v Svätú Trojicu. Milovník Boha je ten, kto zotrváva v spojení so všetkým prirodzeným a bezúhonným a kto sa podľa svojich schopností snaží o dobro. Zdržanlivý človek je ten, kto sa uprostred pokušení, nástrah a zhonu zo všetkých síl snaží napodobňovať človeka, ktorý je im vzdialený.

Zrieknutie sa svetského života znamená dobrovoľný odpor k všetkému všeobecne chválenému. Všetci, ktorí sa horlivo snažia opustiť svetský zhon, tak vždy robia alebo kvôli kráľovstvu, ktoré ma prísť, pre množstvo svojich hriechov alebo pre lásku k Bohu. Aj keď sme plní vášní, majme odvahu, aj keď sme nemohúci,

natiehnime svoju ruku ku Christovej pravici a v neochvejnej viere vyznávajme svoju nemohúcnosť a duchovnú slabosť.

Tí, ktorí sa vydajú na tú cestu, všetko zavrhnú, všetkým pohrdnú, všetkému sa vysmejú, všetko zo seba strasú, aby postavili dobrý základ. Je to krásny základ spočívajúci na troch pilieroch: nevinnosti, pôste a mravnej čistote. Nech všetky deti v Christovi začnú práve od týchto vlastností a zoberú si príklad od skutočných detí. Medzi deťmi sa nikdy nedeje nič zlé, nenájdeme u nich žiadnu nepravosť. Dojča nie je neukojiteľné, nemá bezodný žalúdok a telo rozpálené telesnou žiadostivosťou.

Nech nikto nepovažuje ťažobu a množstvo svojich hriechov za zámienku, aby o sebe hovoril, že je nehodný povolania. Kde je veľa hnisu, tam je i veľká potreba liečby, aby odstránila nákazu. Zdraví ľudia k lekárom nechodia.

Počul som od ľudí, ktorí vo svete žili ľahostajne: „Ako môžeme žiť s manželkou a uprostred všetkých starostí sa usilovať o mníšsky život?“ Odpovedal som im: „Konajte každé dobro, aké len môžete konať. Nikoho nehaňte. Nikoho nesmiete okradnúť. Nikomu nesmiete zaklamať. Nad nikoho sa nepovyšujte, k nikomu nesmiete cítiť nenávisť. Nevyhýbajte sa bohoslužbám, majte súcit s núdznymi, nikoho nepohoršujte, nepribližujte sa k cudzej posteli, uspokojte sa s tým, čo vám poskytujú vaše manželky. Ak tak budete konať, nie ste ďaleko od nebeského kráľovstva.“

Stupeň druhý: *O potlačení sklonu k vášňam, čiže o zbavení sa clivoty po svete*

Kto Boha skutočne miluje a naozaj sa snaží dosiahnuť nebeské kráľovstvo, kto prežil skutočnú ľútosť nad hriechmi, kto naozaj myslí na trest a posledný súd, kto sa skutočne bojí svojej smrti, ten nebude priveľmi milovať peniaze, starať sa o ne a sužovať sa pre ne ani kvôli majetku, ani kvôli rodičom, ani kvôli svetskej sláve, ani kvôli priateľom, ani kvôli súrodencom, ani kvôli ničomu pozemskému.

Kto si znepáčil svet, unikol žiaľu. Kto však cíti náklonnosť k viditeľným veciam, ten sa žiaľu nikdy nezbaví. Prečo by sa nermútil nad stratou toho, čo má rád? Cesta do nebeského kráľovstva je úzka. Úzku cestu ti odhalí škvŕkanie v žalúdku, celonočné bdenie, nevelké množstvo vody, málo chleba, očistný pohár poníženia, výsmech, vykorenenie vlastných túžob, nutnosť zniesť urážky a bez reptania pohŕdanie, ovládnutie drzosti, statočné znášanie nepravosti, neohradenie sa proti ohováraniam, nehnevanie sa, ak si ma nevšímajú, pokorenie, ak ma odsudzujú.

Stupeň tretí: Dobrovoľný exil

Dobrovoľný exil je nenávratné opustenie všetkého, čo v tomto svete bráni dosiahnuť náš cieľ, zbožnosť. Znamená miernosť, nevedomú múdrosť, utajenú zdržanlivosť, túžbu po skromnosti, neodhaľovaný zámer, túžbu po božskom, veľa lásky, koniec samolúbovosti, mlčanlivosť.

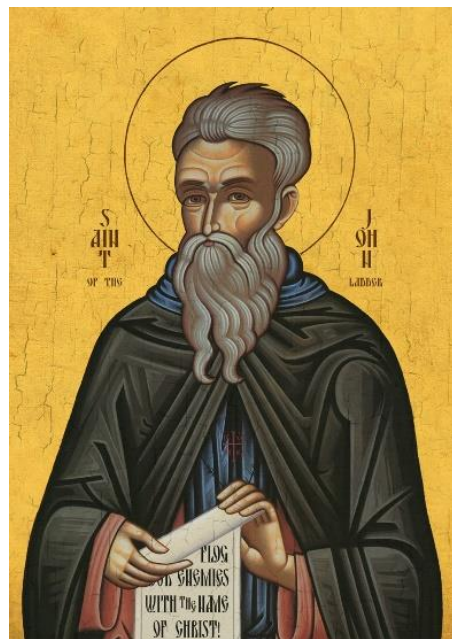
Nikto nie je zodpovedný za spásu ostatných. Svätý apoštol hovorí: „*A tak teda každý z nás vydá Bohu počet za seba*“ (Rim 14, 12), a ešte: „*ty, ktorý učíš iného, seba nepoučáš?*“ (Rim 2, 21) Akoby povedal: neviem, ako je to so starostlivosťou o ostatných, ale sám o seba sa musím starať za všetkých okolností.

Keď odídeš zo sveta do exilu, nikdy sa svetu nepribližuj, lebo vášne sa od prirodzenosti vracajú. Nech sú pred tebou skryté spôsoby a nástrahy zlodejov. Snažia sa nám vnuknúť, že sa nemáme vyhýbať ľuďom vo svete, a tvrdia, že získame veľkú odmenu, ak sa dokážeme ovládnuť pri pohľade na ženu. Nie je správne ich počúvať, potrebné je skôr robiť opak.

Keď získame trochu pokory, skrúsenosti a zdržanlivosti, znovu sa objavia márne úvahy, ktoré nás nabádajú, aby sme sa stali údajným príkladom a pomocou tým, ktorí boli svedkami našich predošlých pádov. Ak náhodou máme dar reči a vzdelania, vnucujú nám myšlienku, že sme záchrancovia duší a učitelia v tomto svete. Snažme sa napodobniť Lóta, a nie jeho ženu. Duša, ktorá sa obzerá, odkiaľ vyšla, bude ako soľ, ktorá stratila chuť, a ostane ako soľný stĺp. Uteč z Egypta a nevracaj sa! Srdcia, ktoré k nemu priľnuli, nevideli Jeruzalem, krajinu bez vášní.

Po slovách o odchode do exilu je treba hovoriť o snoch, aby sme neboli nepripravení na túto zradnú nástrahu nepriateľov. Sen je pohyb mysle v nehybnom tele. Je klamná zrková predstava spiacej mysle. Fantázia je vzrušenie rozumu v bdelom stave. Je to predstava niečoho, čo nie je. Každý, kto verí snom, sa podobá človeku, ktorý naháňa svoj tieň a snaží sa ho chytiť.

Démon samolúbovosti v snoch veští. Pre dôverčivých ľudí je démon veštcom, pre tých, ktorí ním pohrdajú, je vždy klamár. O budúcnosti démoni nič nevedia. Často sa zjavujú v podobe anjela svetla a mučeníka, akonáhle k nám v sne pristúpia, hovoria s nami. Keď sa prebudíme, naplňujú nás radosťou a domýšľavosťou. Človek, ktorý verí snom, je neskúsený. Ale kto im nedôveruje, je rozumný.

preložil Marek Ignacik

Pokračovanie nabudúce

Pre tých, ktorí si myslia, že nemajú čo povedať pri spovedi... *Ctihodný starec Filotheos (Zervakos)*

Nemilujem Boha celou svojou dušou.

Nemodlím sa s úctou a so zlomeným srdcom.

V čase bohoslužieb a aj počas samotnej božskej liturgie, v momente, keď sa konajú sväté Tajiny, stojím v chráme bez Božej bázne a bez zbožnej úcty.

Často sa moja myseľ zastaví na nevhodných veciach a predmetoch, často moja myseľ vstupuje do konverzácie škaredých, nečistých, hanebných a nečestných myšlienok v tomto výnimočnom okamihu.

Nemám žiadne hlboké, úprimné, aktívne pokánie, žiaden smútok za svoje hriechy, žiadne slzy...

Nevyznávam svoju spoveď s ľútosťou a so zlomeným srdcom

ani s plným vedomím, že keď stojím pred svojim duchovným otcom v čase spovede, stojím pred Všemohúcim Bohom a je to On jediný, komu vyznávam svoje hriechy.

K tajomstvu svätého Prijímania pristupujem nedôstojne, bez potrebnej prípravy a s chladným srdcom.

Nemilujem svojho blížneho ako seba samého.

Nemám v sebe skutočnú lásku a riadnu úctu k svojmu duchovnému otcovi.

Chýba mi zdržanlivosť, trpezlivosť a pokora. Hreším odsudzovaním, ohováraním a zle hovorením o blížnom, klamstvami, pluralitou, nehodnými a nevhodnými vtipmi, výsmechom, rozhorčením a hnevom a zlobou.

Hreším obžerstvom, som otrokom svojho žalúdka, prejedám sa a tajne si preplňujem žalúdok.

Hreším všetkými zmyslami, zrakom, sluchom, chuťou, čuchom, hmatom.

Zhreším slovom a skutkom, vedome i nevedome, myslením a srdcom.

Pred nedbalosťou a lenivosťou sa dostatočne nebránim a nebránim sa ani pred ohavnými a nečistými túžbami.

Hreším pýchou, márnivosťou, tým, že chcem, aby ma všetci mali radi.

Hreším egom, chamtivosťou, ziskom.

Nechcem chrániť svoje srdce pred zlom a márnosťou, pred tým, čo bráni spoločenstvu s Bohom.

Neodháňam od seba čo najrýchlejšie rôzne ohavné, nečisté, urážajúce a hrdé myšlienky.

Hreším žiarlivosťou a závisťou, prchkosťou, hnevom a pomstou.

Som lenivý a keď sa chystám plniť svoje povinnosti, som lenivý modliť sa.

Zo všetkých týchto hriechoch, ktoré som vyznal pred Bohom a pred tebou, môj duchovný otec, a zo nespočetných mnohých ďalších hriechov a priestupkov, ktoré som spáchal, ale aj tých, ktoré som nevyznal, pretože som zabudol alebo som ich urobil nevedomky, teraz prosím Boha o odpustenie. Môj duchovný otec určí mi modlitbu, ktorá zodpovedá hriechom, ktoré som spáchal.

V dvadsiatich rokoch požiadala Boha, aby ju zobral so sebou a on jej žiadosti vyhovel

Spomienka na schimonachyňu Annu (Sarsyanovú) 16.07.1985 – 21.04.2006

Dnes je náš príbeh o dievčati, ktoré opustilo tento svet v dvadsiatich rokoch. Vidíme jej fotku na kríži hrobu. Jej krásna, sladká tvár mladého dievčatka, ktorá sa na nás díva, hoci je na nej pečať vážnej choroby. Koľko fotiek tých istých mladých tvárí som musel vidieť na

náhrobkoch. Všetky tieto fotky vznikli ešte vtedy, keď sa duše týchto ľudí radovali a zabávali sa v zdravom, silnom a energickom tele. Vtedy ešte nemysleli na smrť, čo naznačuje, že mali pred sebou dlhé a šťastné roky života.

Fotka hrdinky nášho dnešného príbehu je iná. Mala na sebe mníšske oblečenie, a v čase fotenia dievča nemalo len zomrieť, tešilo sa na smrť. Dvadsať rokov života, je to veľa alebo príliš málo? Zrelosť človeka predsa nezávisí od toho, koľkokrát srdce udrelo pred zastavením,

ale od kvality, ku ktorej duša počas života prišla. Žiaľ, staroba je ďaleko od múdrosti. Niekedy však mladosť, hoci zriedka, môže byť omnoho zrelšia ako najhlbšie vrásky staroby. Neraz som si všimol, že zrelosť duše je nejako spojená s utrpením. Deti vojenských rokov sa výrazne líšia od rovesníkov, ktorí žili v pokojných rokoch. Navonok vyzerajú rovnako, no vidieť, že rozdiel medzi nimi sú desaťročia.

Ol'ga Sarsyanová sa zapísala na Magnitogorskú univerzitu a rovnako ako mnohí jej rovesníci v tom veku nemyslela na Boha. Nové dojmy zo štúdia, známosti, fascinácie... Život bol kľúčom a dával nádeje pre svetlú budúcnosť. Táto nádej zomrela po tom, ako Ol'ge diagnostikovali neoperovateľnú formu rakoviny. Kto vie, čo sa dialo v tom čase v duši mladého dievčaťa, keď jej povedali, aby sa pripravila na smrť? Ale čo je smrť? Na povrchu ju všetci poznáme zo spôsobu, akým zomierajú naši vzdialení a blízki príbuzní. Fráza: „Nedávno zomrel,“ o niekom, koho poznáme, v nás nevyvoláva silné emócie. "Mŕtvi, tak mŕtvi, všetci ľudia zomierajú. " Ale to je potiaľ, kým slovo "všetko" nezahŕňa nás samých. Ale keď nám úrad smrti pošle upozornenie, že smrť nás osobne sleduje a čoskoro príde bez dátumu, je to úplne iná záležitosť. Potom sa večné otázky zmyslu života, ktoré boli predtým abstraktné a vzdialené, stávajú konkrétnymi a intímnymi. Dokonca aj tí, ktorí majú odpovede na všetky tieto otázky, sú už dávno pripravení, si len zriedka všimnú blížiacu sa smrť bez váhania. A čo sa dá povedať o dievčati, ktoré má práve devätnásť?

Každopádne, Ol'ga išla s matkou do jedného z kláštorov. Život sa jej roztápal priamo pred očami a každý videl, že Ol'ga má veľmi málo času. A takto chceš žiť, hlavne keď si to práve začal robiť? Detstvo prešlo a mladosť len začala. Jedna vec je, keď zomrie človek, bohatý na roky života, a druhá, keď práve začal svoju životnú cestu.

Lekári dali Ol'ge najviac mesiac. Nádor na mozgu jej už stlačil ľavé oko a objavil sa jej na čele. Ale s Bohom je všetko možné! Dievča sa začalo modliť za to, aby vykonal zázrak. Vyliečila svoju chorobu a vrátila radosť zo života. Akú cenu môžete zaplatiť za tento zázrak? Čo môžeš obetovať pre život? Pravdepodobne to stojí za to, ako tento život. A Ol'ga sľúbila Bohu, že sa stane mníškou a stráví zvyšok svojho života modlitbou v kláštore. Potom sa začalo diať niečo, čomu nikto z lekárov nemohol uveriť. Nádor sa začínal zmenšovať. Dokonca aj oči, ktoré boli zatvorené od poškodenia metastázami, sa začali zotavovať. Dievča sa cítilo

každým dňom lepšie. Čas plynul a ja som si bol istý, že ju choroba úplne opustila. Spolu s chorobou sa strachy o budúcnosť stratili. Priatelia z univerzity začali chodiť do kláštora za Oľgou. Dlhو komunikovali, rozprávali sa o lekciách, prechádzkach a nových zážitkoch.

Na jar všetko ožíva. Vtáky začínajú nahlas spievať, lúky sú obliekané divokými trávami, stromy sú pokryté voňavými kvetmi. Spolu s vtáčím vzrušením a jarnou bzučiacou včeličkou v Oľginej

hlave začali bzučať ďalšie nápady. Tam, za plotom monastiera, iskrí radostný život. Dievčatá behajú na rande, chichocú sa s priateľkami v kaviarni, skúšajú nové žiarivé oblečenie. A čo je tu? Čierne oblečenie, jednoduché jedlo, obsluha, poslušnosť, opäť služba, modlitba, dlhý spánok a všetko znovu... Tak ubehne rok, potom dva, tri, desať... Koľko je ich ešte pred nami? Celý život ako vo väzení? Nie, nechcem to tak. Chcem ísť na miesto, kde hrá hudba, jazdia autá, ľudia behajú po obchodoch. Prečo by som potrebovala tento monastier? Možno potrebujem mať deti, vychovávať vnúčatá. Musím sa odtiaľto dostať...

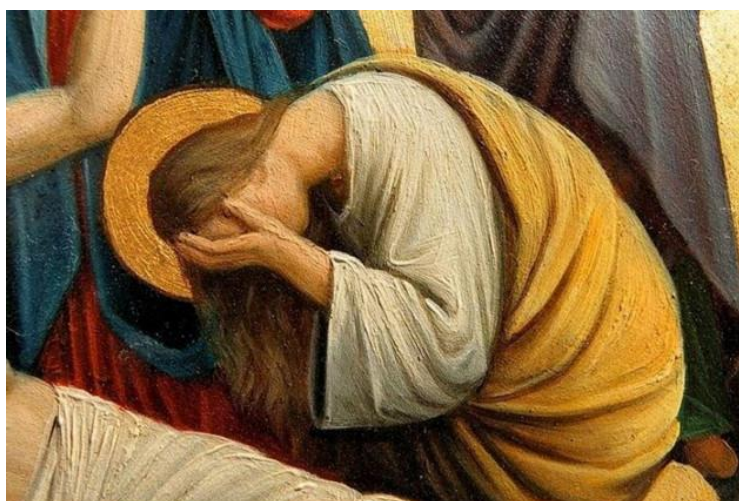
Choroba sa vrátila náhle, no s ešte väčšou silou. Ukázalo sa, že zázrak môže mať niekedy aj dátum spotreby. Vyčerpala svoje zdroje. Oľga už nežiadala Boha o uzdravenie. V monastieri ďalej žila potichu a skromne. Zvyčajne ľudí, ktorí znášajú strašlivú bolesť, je málo. Často sa zrúti, kričia, nemajú silu niesť svoj kríž. Oľga ho nosila, ako sa na mníšku patrí, potichu a trpezlivo. Vtedy ešte vedela sama chodiť, tak ju vyšetrovali v chráme. Keď sa jej zdravie začalo dramaticky zhoršovať, prijala schimu menom Anna. V tom čase mala dvadsať rokov.

Hrozné bolesti hlavy neprestali ani pri kvapkách s vysoko pôsobiacimi liekmi proti bolesti. Ale spolu s bolesťou vstúpila Anna do niečoho nového, čo sa nedá opísať slovami. „Som taká šťastná, že mi Boh poslal túto chorobu,“ povedala raz svojej matke: „Pretože som mohla žiť celý svoj život bez toho, aby som poznala Boha, prijímanie a čo je večný život. Krátko pred smrťou mníšky, vstupom do umierajúcej cely, mnohí pocítili pri jej posteli

zvláštne duchovné ticho. Akoby blízko nej prešla hranica nebeského a pozemského sveta, za ktorou začalo tajomstvo večného života.

Dvadsiateho prvého apríla 2006, na Veľký piatok, v čase, keď Spasiteľ preliat svoju krv za každého z nás, opustila duša matky Anny svoje trpiace telo. Odkedy prekročila prah monastiera, dožila sa približne roka. Zbor ju pochoval na začiatku veľkonočného týždňa s radostným výkrikom: "Christos voskrese". Všetko, čo matka za dvadsať rokov zvládla: a získala vieru, pila kalich utrpenia a spasila svoju dušu. Niektorí mnísi zo Svätej hory hovorili o tom, že videli dušu Anny vystúpiť do neba a odpočívať vo večnej blaženosti nebeského kráľovstva. Podľa jej fotky na náhrobnom kríži vyzerá, akoby prechádzala týmto svetom s ťažko znateľným úsmevom. Pár týždňov pred smrťou povedala svojej matke: *„Keby mi povedali, aby som svoju chorobu dala inému človeku, v žiadnom prípade by som to neurobila. Moja choroba je darom z neba. Je lepšie trpieť pre Božie milosrdenstvo tu, ako ísť do pekla. Teraz môžem pevne povedať, že som šťastná: Som taká milovaná Pánom a Matkou Božou. A smrť... A ak Boh bude chcieť, čoskoro ma vezme z tohto pozemského života do ďalšieho... Všetko s Bohom je rozumné a ja som Mu nekonečne vd'ačná.“*

Hriech, ktorý nikdy nie je sám (athoský príbeh)

Skít stál na južnom svahu Svätej Hory, priamo nad morom. Keď vietor vial zo západu, v kéliach voňali cyprusy a mokrý vápenec. Keď z východu – soľ a vzdialená Anatólia. V archondáriu, host'ovskej miestnosti, vždy horela jedna lampáda pred ikonou Bohorodičky. A ako vždy, bolo cítiť olivový olej, vosk a ešte čosi – ten nepolapiteľný atoský duch, ktorý mnísi

nazývajú „útechou“, a svetskí ľudia ho nevedia pomenovať.

V ten večer dážď šľahal po kamenných dlaždiciach dvora. Traja pútnici sedeli na drevených laviciach, prikrytých doma tkanými kobercami, pili studenú vodu s lukumi z medeného džbánu a čakali na

igumena. Starca volali otec Nikodim. Vyšiel z bočných dverí – bez klobúka, v poslušníckej čiapke, v podrjasníku zašitom na ľavom rukáve. Sadol si nie do kresla, ale na stoličku a poklonil sa host'om.

– No, – povedal. – Pýtajte sa. Len stručne. **Večer je krátky a ľudská priepasť bezodná.**

Prvý sa prihlásil mladý muž, asi tridsiatnik, v drahej bunde, no s červenými očami. Bolo vidno: päť nocí nespál.

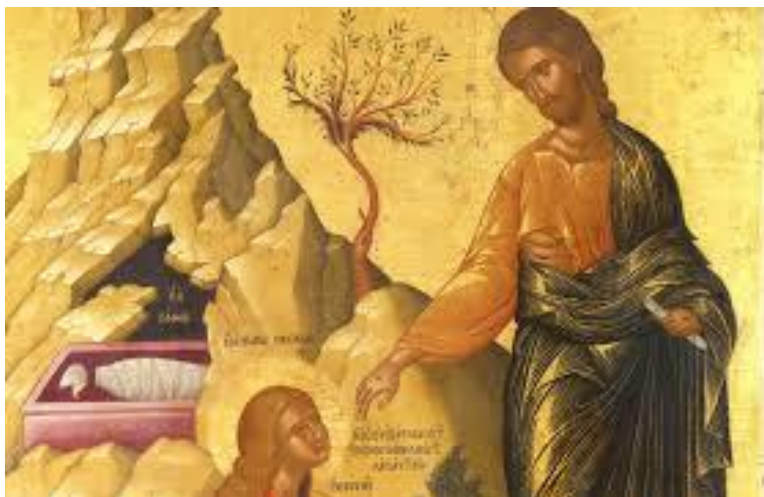
– Geronda, – povedal zachrípnutým hlasom. – Som zamotaný. Mám ženu. Teda mal som. Odišiel som od rodiny. Myslel som, že je to láska. A teraz... teraz neviem, čo to je. Bojím sa. Začal som klamať všetkým – bývalej žene, deťom, tej novej, sebe. Stal som sa... tvrdým. A nerozumiem: tak som sa pomýlil, tak som prestal milovať, ale prečo sa mám cítiť ako vrah?

Otec Nikodim počúval bez prerušenia. Potom zvesil z klinca čierne drevené čotky.

– Chceš úprimnú odpoveď, dieťa?

– Chcem.

– Tak počúvaj. Pred tridsiatimi rokmi, keď som bol ešte svetský človek, prišiel ku mne na spoveď jeden inžinier zo Solúna. S podobným príbehom. Bol som vtedy mladý kňaz a myslel som si, že poznám odpovede. A on sa ma spýtal: „Otče, prečo mám pocit, akoby som začal vojnu? Ved' som nikoho nezabil.“ Zostal som zmätený. A išiel som k svojmu starcovi – na Katuňaky, k jednému pustovníkovi, ktorý už päťdesiat rokov nevyšiel do sveta.

Starec žil v kelii bez elektriny. Sedeli sme na kameňoch, pri nohách mu spal chudý kocúr. Povedal som mu o tom inžinierovi. Starec mlčal, pohladil kocúra a povedal. Len niekoľko viet. No zapamätal som si ich na celý život:

Starec žil v kelii bez elektriny. Sedeli sme na kameňoch, pri nohách mu spal chudý kocúr. Povedal som mu o tom inžinierovi. Starec mlčal, pohladil kocúra a povedal. Len niekoľko viet. No zapamätal som si ich na celý život:

– „Smilstvo nikdy nie je súkromný hriech. Vždy rodí lož. Lož rodí krutosť. Krutosť prelieva krv – viditeľnú alebo skrytú. Preto neľutované smilstvo ničí nielen dušu hriešnika, ale aj životy okolo neho.“

Ticho. Dážď za oknom zosilnel. Lampáda sa zakývala – niekto sa prežehnal.

Mladý muž zbledol.

– Ale... odkiaľ krv, Geronda? Ved' som nikoho neudrel.

Otec Nikodim sa pousmial – nie zle, ale trpkou.

– Myslíš, že krv je len z noža? Existuje krv duše. A tú si preliat, keď si z ženy, ktorá ti porodila deti, urobil nepriateľa vlastnej rodiny. Svätí otcovia písali: „Muž, ktorý si zamiluje inú ženu, stáva sa nepriateľom svojej rodiny.“ Nie cudzím – nepriateľom. A vojna bez krutosti neexistuje. Nevšimol si si, ako sa tvoj jazyk stal ostrým ako britva? Ako sa pozeráš na svoju ženu nie ako na človeka, ale ako na prekážku? Ako ti deti prestali volať, lebo sa boja tvojich odpovedí?

Mladý muž mlčal. Po líci mu prešla červeň a triaška. Spustil oči na ruky, v ktorých preberal čotky.

Druhý pútnik, starší, s bradou, si odkašľal:

– Geronda, ale Boh povedal: „Plodte a množte sa.“ Znamená to, že príťažlivosť je od Boha? Prečo teda vedie do záhuby?

– Dobrá otázka, – prikývol igumen. – Boh požehnal lásku, dieťa. Ale diabol ju podmanil žiadostivosťou. Vieš, aký je rozdiel medzi telesnou, hriešnou láskou a duchovnou, svätou? Jeden svätiteľ povedal presne: „Tá zabíja – táto oživuje ducha; tá bodá ako had – táto upokojuje srdce.“ Cítiš rozdiel? Smilná vášeň štípe. Robí ťa zlým, nepokojným, stále hladným. Čistá láska dáva pokoj. A ešte toto, – starec sa naklonil dopredu a stíšil hlas. – „Človek oddaný telesným pôžitkom hľadá uspokojenie zrakom, dotykom, sluchom, čuchom, chuťou, spomienkou i predstavou.“ Celá jeho duša sa stáva pavučinou. A v tej pavučine sa dusí.

„Stráca charakter rozumnej bytosti a stáva sa podobným zvieraťu, keď svoju prirodzenosť zmení zo slovnej na bezslovnú.“ Zapamätaj si to: zo slovnej na bezslovnú. Diabol sa smeje – dosiahol, čo chcel.

Tretí pútnik, najtichší, sa ozval:

– A čo tí, ktorí padli? Nemajú odpustenie?

– Majú, – pevne povedal igumen. – Ale len tí, čo vstali. Boh nie je kat, je Lekár. Ale ak chorý tvrdí: „Nič mi nie je“ – lekár nepomôže. Prvý krok je prestať klamať sebe. Nevolať smilstvo „chyba“ a vášeň „láska“. „Kto zachováva čistotu, cíti pokoj, ľahkosť a radosť; kto ju poruší, cíti tieseň, hanbu a ťažobu.“ To nie je morálka. To je zákon ducha.

Igumen vstal, pristúpil k ikone.

– Viete, čo je najhoršie? Myslíš si, že hrešíš sám. Ale ťaháš so sebou všetkých. Deti bez otca. Ženu, ktorej ukradli mladosť. Aj tú novú, ktorá sa raz začne báť, že ju zradíš. To je reťazová reakcia. Smilstvo nie je iskra – je to bomba.

Ticho.

Mladý muž sa postavil.

– Geronda... čo mám robiť zajtra?

Otec Nikodim položil ruku na jeho plece:

– Tri veci. Prvá: prestaň s prejedaním a pitím. Druhá: modli sa „Bohorodička, raduj sa“, keď príde pokušenie. Tretia: choď na úprimnú spoveď.

– A keď zase padnem?

– Vstaň. Sto ráz padneš – sto ráz vstaň. Len neklam sám seba. Zastav reťaz na prvom článku.

Mladý muž sa rozplakal.

Igumen ich požehnal:

– Choďte. Ráno je liturgia.

Vyšli von. Dážď ustal. Mesiak sa ukázal – úzky ako mníšsky pás.

A Atos čaká kajúcich.

Pretože Christos čaká všetkých.

Aj tých, čo si mysleli, že malý hriech nič neznamená.

Pretože malé hriechy neexistujú.

Existujú len malé kroky do veľkej priepasti.

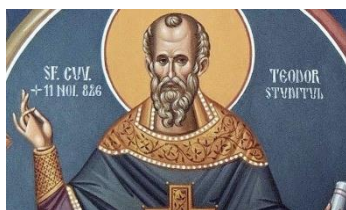
I. Tichon

2017, Atos

Poučné slovo ctihodného otca Teodora Studitu k sviatku svätej

Paschy

Bratia a otcovia, strádania a utrpenie nášho Pána Isusa Christa majú silu zrodiť v našich dušiach **triezvosť**¹ vždy, keď o nich premýšľame. Predovšetkým v tieto dni, keď sa tieto strádania a utrpenia uskutočňujú postupne jedno za druhým: dohoda o vydaní na smrť, uvrhnutie do žalára zo strany Židov, súd pred Pilátom, odsúdenie, opľuvanie, potupovanie, vysmievanie, ukrižovanie, prebitie rúk a nôh klinecami, napájanie octom, prebodnutie boku a mnoho ďalšieho, čo sa nedá dostatočným spôsobom ani opísať – a to nielen ľudskými, ale ani žiadnymi anjelskými jazykmi.

Ó, aké veľké a obdivuhodné tajomstvo! Slnko, keď videlo, čo sa stalo, vyhaslo; keď to videl mesiac, zatmel sa; pocítila to zem a zatriasla sa; pocítili to kamene a rozpukli sa. A tak, ak sa bezduché a bezcitné živly sklonili a zmenili z bázne Božej a z pohľadu na to, čo sa dopustilo, môžeme snád' zostať nepozornými a ľahostajnými v tieto dni my, ktorí sme sa stali hodnými rozumu a pre ktorých Christos zomrel?

Ako my, ktorí sme nerozumnejší než zvieratá a bezcitnejší než kamene, môžeme zostávať bokom od toho, čo sa práve odohráva? Nie, moji bratia, nie! Napriek tomu sa však snažme získať túto Bohu milú triezvosť, prelejme slzy, zmeňme sa pomocou dobrej vnútornej premeny a umŕtvime svoje vášne.

Či nie je zrejmé, akým všemožným utrpením nás k tomu nabáda Božia láska? Bol snád' niekto niekedy uväznený vo väzení za svojich druhov alebo obetoval niekto seba samého za svojich milých? A náš dobrý a milostivý Boh nie jedno, nie dve, ale nesmierne množstvo utrpení a strádání vytrpel za nás odsúdených. Podobne aj svätí, ktorí hoci nemali nič, čím by sa mohli odplatiť za túto lásku, prinášali Mu svoje telá a krv, stávali sa duchovnými vojakmi a mučeníkmi a spievali Dávidovu pieseň: „*Čím sa odplatím Hospodinovi za všetky dobrodenia Jeho, ktoré mi učinil?*“ (Žalm 116, 12). Túto pieseň, bratia, aj my neustále opakujme, pracujúc k sláve Hospodinovej s neuhasiteľným citom lásky. A nikto z nás nech v tom neustáva, ale smerujme k výšinám, aby sme sa stali podobnými Christovi a všetkým Jeho svätým.

A tak teda už nastal čas svätého Vzkriesenia. Bud'me preto pozorní, aby sme prežili tento sviatok svetle a Bohu milo, pretože to je **Pascha** – prvý a najväčší dar Božej ikonómie spásy (t.j. starostlivosti o Svoje stvorenie; pozri Kniha Prísloví, 9. kapitola). S pomocou zbožnosti skrotíme svoje telo tak, aby sa – hoci by sa aj premenil náš pokrm – nezmenilo naše duchovné bytie.

Duša sa raduje príchodom Paschy, lebo jej prináša a dáva pokoj a uľahčenie od množstva práce. Prečo však očakávame Paschu s takou netrpezlivosťou, keď tento sviatok prichádza a zasa odchádza? Neoslavovali sme ju už toľkokrát predtým? I tohtoročná Pascha príde a odíde – v tomto čase a dobe nie je nič stále a naše dni prechádzajú ako tieň a život beží tak, ako beží posol so správou. A tak to bude, kým

nedosiahneme koniec skutočného života.

Spolu so vzkriesením aj celé stvorenie zo seba zhadzuje tú zimnú chmáru a nevľúdnosť ako nejakú strnulosť; vidíme, ako všetko stvorenie znovu rozkvitá a ožíva. A tak vidíme zem, ktorá sa zazelenala, more, ktoré sa upokojilo, všetku zver skáčucu a všetko meniace sa k lepšiemu.

Nespomenul som to náhodou. Chcem povedať hlavne to, že ak aj to, čo je bezduché a nerozumné, takto spolu oslavuje presvetlé vzkriesenie a zdobí ho, o to viac my, ktorí sme boli hodní nadobudnúť rozum a byť obrazom Božím, máme skrášľovať seba a stávať sa blahovonnými! Skutočnou a pravou ľúbeznou vôňou Christovou je ten, kto sa neustále skrášľuje cnosťami, k čomu nás pobáda apoštol, ktorý hovorí: *„Sme totiž Christovou vôňou dobrou Bohu“* (2. Kor 2, 15).

Poviem ešte aj to, že Adam predtým, než padol, bol ľúbeznou vôňou Bohu a bol ozdobený nesmrteľnosťou a neporušiteľnosťou a prebýval v nebeskom rozjímaní. Preto bol ako nejaký blahovonný a mnohokvetý citrónovník vysadený v raji.

Budeme teda aj my, bratia, voňať blahou vôňou duchovnou, ktorú každý z nás ako ten najskúsenejší voňavkár môže zo seba urobiť tým, že bude zbierať cnosti. Táto blahá vôňa je požehnaná, táto blahá vôňa je príjemná Bohu, táto blahá vôňa priťahuje anjelov a odpudzuje démonov.

Keď prebehne Pascha a sviatok je na konci, nemyslíme si, že všetka radosť a oslava sa skončila, pretože my máme tú možnosť radovať sa a oslavovať neustále. Ako je to možné? Je to možné vtedy, ak máme vždy v živej pamäti utrpenie Spasiteľa nášho Christa – to znamená to, že Pán Slávy bol ukrižovaný za nás, zostúpil do hrobu a vstal tretieho dňa a spolu so sebou tak vzkriesil a oživil aj nás, takže môžeme spolu s apoštolom povedať: „*Nežijem už ja, ale žije vo mne Christos. A život, ktorý tu teraz žijem, žijem vo viere v Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a vydal seba samého za mňa*“ (Gal 2, 20).

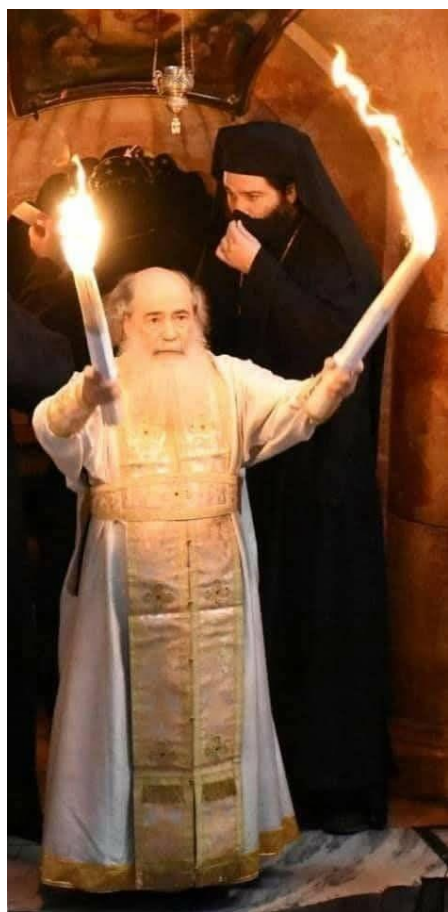

Nehovor: svätá Štyridsiatnica sa už skončila. Pre toho, kto neustále vedie duchovný zápas, svätá Štyridsiatnica stále pokračuje. Nehovor: ja už mnoho rokov bojujem a vediem tento duchovný zápas a teraz si trochu oddýchnem. V tomto živote však niet odpočinku. Nehovor: zostarol som v cnostiach a ničoho sa už nebojím. Vždy je možnosť nebezpečenstva pádu. Satan mnohých z tých, ktorí zostarli v cnostiach, v jednom okamihu zvrhol k hriechu. A preto ten, kto si myslí, že stojí, nech si dáva pozor, aby nepadol (1. Kor 10, 12).

Nech teda neochabujú naše spomienky na Paschu len preto, že sviatok už prebehol, ale majme radšej vždy pred svojimi zrakmi spasiteľné utrpenia nášho Pána, Jeho ukrižovanie, pochovanie a vzkriesenie, aby sme tak neustálym pamätaním na toto všetko prebývali nepodmanení a nezotročení vášňami.

Celý náš život s nádejou hľadá na večnú Paschu, pretože terajšia Pascha, hoci je veľká a dôležitá, je – ako hovoria svätí Otcovia – len obrazom onej večnej Paschy. Táto sa slávi v jednom dni a odchádza, zatiaľ čo tá druhá, tá je večná. „*Nebude ani žiaľu, ani náreku, ani bolesti už nebude, lebo to, čo bolo, pominulo*“ (Zj 21, 4).

Tam je večná radosť, veselie a jasot, tam sú hlasy sláviacich, jasot víťaziacich a hľadanie na večné svetlo. Tam je blažená hostina Christova spolu s hojnosťou večných dobier.

Pamätajúc na toto všetko, všetci svätí hrdinsky pretrpeli rozličné strádania, kedy považovali nedostatok a núdzu za šťastie, neslobodu za potešenie, mučenie a duchovný zápas za radosť a záľubu, smrť za život.

A tak aj my, ak sa budeme snažiť a usilovať o večnú Paschu, pretrpíme so zhovievavosťou a dobrosrdečne – a o to vás, bratia, prosím – toto terajšie, súčasné utrpenie. A náš Dobrodinec a Vládca, Boh, ak Mu budeme verne slúžiť až do konca, urobí nás hodnými tej večnej a nebeskej Paschy, ktorou nech sú naplnení všetci ľudomilnosťou a blahodaťou Pána nášho Isusa Christa, ukrižovaného, pochovaného a vzkrieseného,

Ktorému patrí sila a sláva s Otcom i Svätým Duchom teraz i vždycky, až na veky vekov. Amen.

¹ **TRIEZVOSŤ** (nepsis) je kresťanská cnosť, ktorá spočíva v pozornom a starostlivom vzťahu a postoji k duchovnému životu, t. j. v celkovej snahe chrániť seba pred hriechom, keď sa neustále obraciame k Bohu. Triezvosť je prejavom neustálej duchovnej bdelosti na ceste k spásu. Na jednej strane je triezvosť pozornosťou neustále zaujatou spásou duše uprostred súžení a pokušení tohto dočasného sveta, vzdorujúcou nepozornosti a lenivosti. Na druhej strane je potom triezvosť správnym, t. j. zdravým odhadom svojich síl a svojho duchovného stavu, ktorý sa zakladá na poznaní svojich nedostatkov, svojej nemohúcnosti a vložení nádeje do Božej blahodäte (milosti), keď vzdorujeme pyšnej samolúbosti a sebaklamu.

V atmosfére vzostupu a nádhery sa uskutočnilo vysvätenie Dotyku svätého svetla v Kostole Zmŕtvychvstania v Jeruzaleme

Na poludnie vyšiel patriarcha Jeruzalema Teofil III. z Božieho hrobu, držal v každej ruke 33 zapálených sviečok, symbolizujúcich Kristove roky, keď bol ukrižovaný a odovzdal Sväté svetlo pútnikom, ktorí boli prítomní na

„Druhé prijmi svetlo“, ako aj posolstvo vzkriesenia ľudstvu.

Sväté svetlo je najväčší zázrak na svete.

Do Panagios Tafos vychádza na Veľkú sobotu (medzi 12 a 2 popoludní) je blikajúce svetlo, ktoré pár minút nepálí a vidia ho všetci, pravoslávni aj ne.

Pomoc, milosrdenstvo a požehnanie nám všetkým

Svetlo vždy porazí temnotu a Kristus je nekonečné svetlo sveta!!!

Vďaka Bohu, všetko je v poriadku!!!

„Sväté svetlo vzkriesenia nášho Pána svieti zo Božieho hrobu, osvetľuje temnotu našich duší a prináša svetú nádej. Z patriarchálnej školy Agia Sion v Jeruzaleme prajeme všetko najlepšie, veselé veľkonočné sviatky, šťastné vzkriesenie.

Christos voskrese! "

Petrov pôst: povolanie všetkých k svätosti

Jerej Tarasij Borozenec

Úvod: Pôst nielen Petra a Pavla

Uprostred leta, keď zem dáva prvé plody a slnko dosahuje zenit, Cirkev vyzýva veriacich k neprísnemu, ale zmysluplne hlbokému podvihu – k Petrovmu pôstu. V ľudе sa často nazýva „pôstom na česť Petra a Pavla“. Bohoslužobný kruh však odhaľuje iný zmysel: v predvečer pôstu sa oslavuje Nedeľa všetkých svätých a prvá nedeľa Petrovho pôstu je Nedeľou všetkých svätých, ktorí zažiarili v ruskej zemi. Petrov pôst je oslavou všetkých svätých, vrátane tých ruských, pričom Peter a Pavol sú najvyššími vodcami tohto nespočetného vojska.

Kto sú svätí? Čím premohli svet? A aký význam má ich život pre obyčajných hriešnych ľudí, ktorí sa postia, modlia, snažia sa plniť prikázania, no „voz sa ani nepohol“ – pričom o nejakom čiastočnom polepšení nemôže byť ani reč?

Odpoveď na tieto otázky dáva apoštolské čítanie a táto odpoveď je súčasne inšpirujúca aj triezva.

Víťazi duchovného boja

„Veď všetko, čo sa narodilo z Boha, víťazí nad svetom. A tým víťazstvom, ktoré premohlo svet, je naša viera.“ (1 Jn 5, 4)

Apoštol Pavol nazýva svätých víťazmi.

Vojna, ktorú vedú, nie je proti telu a krvi,

ale proti duchovným silám zla v nebeských sférach. Je to duchovný boj. Bojiskom je vlastné srdce. Zbraňami protivníka sú pýcha, skleslosť, strach, smilstvo, prejedanie sa. Víťazstvo svätých nespočíva v tom, že nikdy nepadli, ale v tom, že tvrdohlavo kráčali k cieľu, ktorý im bol zasľúbený (k Nebeskému kráľovstvu), a do konca zostali s Bohom.

Čím teda zvíťazili? Apoštol odpovedá: vierou. Apoštol Jakub však pripomína: „Aj démoni veria, a trasú sa“ (Jak 2, 19). Démoni vedia o Bohu viac než akýkoľvek teológ, no ich viera ich nezachraňuje. Z toho vyplýva, že viera svätých nie je abstraktný pojem. Je to cnosť, ktorú apoštol Pavol nazýva „viera, ktorá pôsobí skrze lásku“ (Gal 5, 6). Možno v nej vyčleniť tri neoddeliteľné stupne:

Prvý stupeň: Istota (základ)

Svätí sú ľudia, ktorí získali absolútnu istotu, že Boh existuje a že je ich Otcom. Mučeníci kráčali do tlam levov a na hranice preto, lebo realita Christa bola pre nich vyššia než realita tohto tela. Bez tejto istoty nie je možné urobiť prvý krok, prvú poklonu na ceste ku Christovi.

Druhý stupeň: Dôvera (cesta)

Nestačí uveriť, že liek uzdravuje – treba ho užiť. Dôvera je praktické uskutočňovanie viery. Abrahám odišiel zo svojej zeme bez toho, aby vedel, kam ide. Peter kráčal po vode ku Christovi a netopil sa, kým nezačal pochybovať. Je to pripodobňovanie sa Christovi, kráčanie za Ním.

Tretí stupeň: Vernosť (dokonalosť)

Vernosť je stav, keď city vyprchali, keď je navôkol getsemanská noc, no človek zostáva s Bohom. „Buď verný až do smrti a dám ti veniec života“ (Zjav 2, 10). Vernosť je nerozdielna jednota s Christom, to, čo svätí otcovia nazývali zbožštením (Theosis). Ruskí svätí to nedosiahli vo vzduchoprázdne, ale v konkrétnej historickej realite: rovnoapoštolské knieža Vladimír, prepodobní Sergij Radonežský a Serafim Sarovský, strastnotrpiteľ cár Mikuláš, svätiteľ Luka Vojno-Jaseneckij, zástup novomučeníkov.

Povolanie všetkých k svätosti

Pamiatka svätých je Cirkvou daná na to, aby rozbila malovernosť. V deň Všetkých svätých a v deň Ruských svätých znie jasný hlas Božej pravdy: všetci sú povolaní k svätosti. „Buďte svätí, lebo ja som svätý“ (Lev 11, 44). To nie je rada pre „duchovnú elitu“, ale norma kresťanského života. Apoštol Pavol nazýva svätými všetkých verných v Christovi.

Svätosť nie je mystické vznášanie sa, ale skutočná normálnosť človeka, akého ho Stvoriteľ naplánoval.

Prečo je potom svätých v bežnom vnímaní tak málo? Prečo ľudia žijú v zajatí hriechu a svätosť sa zdá byť nedosiahnuteľným vrcholom? Odpoveď je jednoduchá: chýba nám duchovná horlivosť za vieru.

„Nemáme odhodlanie,“ hovorieval prepodobný Serafim, „no Božia milosť a pomoc verným a celým srdcom Pána hľadajúcim je dnes rovnaká, aká bola aj predtým – a mohli by sme žiť ako dávni otcovia, lebo podľa Božieho slova Christos je “včera i dnes a naveky ten istý”.

Horlivosť nie je popudlivosť ani fanatizmus, ako je to vo svete. Je to odhodlanie ducha, pripravenosť nasledovať Božie prikázania všade a vždy, bez kompromisov. Je to ten duchovný „sval“, ktorý hnal proroka Eliáša usvedčovať kráľov a mučeníka do arény k levom. V modernej kresťanskej skúsenosti sa viera neraz delí na „chrámovú“ a „svetskú“. V chráme je človek horlivý, ale v práci znáša nespravodlivosť, doma sa rozčuľuje a v myšlienkach sa utápa v odsudzovaní. Chýba odhodlanie povedať si: „Som kresťanom vždy. Aj vtedy, keď ma nikto nevidí. Aj vtedy, keď je to ťažké.“

Čo bráni tejto horlivosti? Apoštol Ján Evanjelista pomenúva koreň:

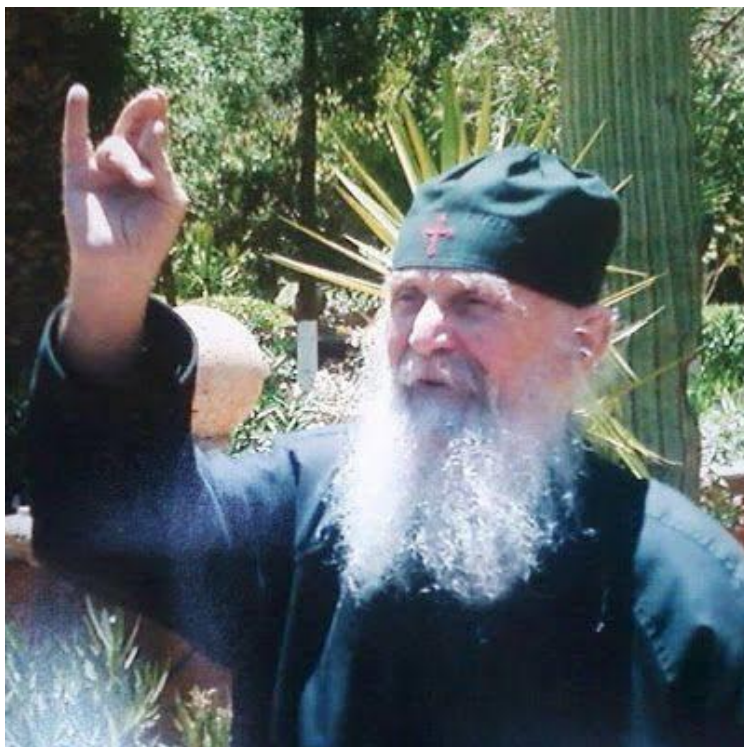
„Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete... Ved' nič z toho, čo je vo svete – žiadostivosť tela, žiadostivosť očí a pýcha života - nie je z Otca, ale zo sveta.“ (1 Jn 2, 15–16).

Bráni tomu pripútanosť k svetu. Človek lipne na komforte, na názoroch iných, na zvykoch. A za touto pripútanosťou stoja vždy dvaja vládovia: sebaláska a pýcha. Práve oni našepkávajú: „Oddýchni si, šetri sa, to nie je tvoja chyba, ved' takto žijú všetci.“

Strašná ilúzia, že svätosť je ťažká

Jedným zo zákerných našepkávaní nepriateľa ľudského rodu je, že byť svätým je ťažké a hrešiť je ľahké a prirodzené. Je to lož. Dieťa je prirodzene dobré, dôverčivé a čisté. Príroda stvorená Bohom je krásna a harmonická. Hriech je porucha, choroba, kŕč, temnota. Svätosť je prostota duše, jej zdravie, sloboda a svetlo. Svätosť je pre človeka prirodzená, pretože je stvorený na Boží obraz a podobu. Duša dýcha svätosťou, žije ňou.

Problém nie je v tom, že prikázania sú ťažké. Problém je v tom, že človek obráťol hriešnymi zvykmi alebo vášňami. Ľudia žijú s márnomyseľnosťou, hnevom, závišťou a prejedaním sa

tak dlho, že sa im tieto stavy stali „vlastnými“. Zdá sa, že žiť bez hriechu je nemožné. To je však závislosť, nie sloboda.

Hlavná ťažkosť nespočíva v nejakej mimoriadnej výške cnosti, ale v prekonávaní konkrétnych vášní, ktoré v človeku zakorenili. A tu znie to najútešnejšie Christovo slovo.

„Moje jarmom je príjemné a moje bremeno ľahké“

Hovorí to Ten, kto stvoril človeka: „Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním... Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké“ (Mt 11, 28, 30). Cesta prikázaní nie je neúnosný balvan. Je ťažké bojovať so svojimi hriešnymi závislosťami sám – bránia sa ako divé šelmy. No len čo človek v poslušnosti Cirkvi začne pôst, koná modlitbu, zrieka sa telesných i duševných dojmov a vnemov, Pán sám podloží rameno.

Ten, kto si myslel, že nedokáže odpustiť, dostáva silu. Ten, kto sa bál, že nevydrží bez odsudzovania, nachádza pomoc. Ten, kto považoval svätosť za niečo, čo nie je preňho, vidí príklad blaženej Matrony Moskovskej, ktorá nemohla chodiť, no stala sa veľkou svätou.

Prekážkou nie je „výška“ svätosti, ale pripútanosť k útulnému močiaru hriechu. Svätí sú takí istí ľudia ako všetci ostatní. „Eliáš bol človek podobný nám. A keď sa naliehavo modlil, aby nepršalo, nepršalo na zemi tri roky a šesť mesiacov“ (Jak 5, 17) – hovorí apoštol Jakub o prorokovi Eliášovi. Rozdiel je len v jednom: svätí chceli byť s Bohom viac než spať, jesť, hnevať sa alebo hýčkať svoje „ja“. A Boh, vidiac ich túžbu, im neodoprel pomoc, daroval im svoju zachraňujúcu milosť.

Petrov pôst – škola víťazstva

Petrov pôst je najlepší čas na to, aby sme prestali o svätosti snívať zdanlivo z diaľky a začali sa stávať svätými tu a teraz. Netreba čakať na osobitné podmienky. Životy ruských svätých - blaženej Xénie

Petrohradskej, prepodobného Serafima Sarovského, svätiteľa Tichona Zadonského – ukazujú, že svätosť je možná v akomkoľvek stave a postavení. Čo chýba? Chýba horlivosť.

Petrov pôst je najlepší čas na to, aby sme prestali o svätosti snívať zdanlivo z diaľky a začali sa stávať svätými tu a teraz.

Modlitba k svätým Božím môže byť takáto: *„Boli ste slabí ako ja. Naučte ma duchovnému odhodlaniu. Pomôžte mi prestať milovať tento svet tak silno, ako ho milujem teraz. Pomôžte mi uvidieť, že zvyk na hriech nie je „len slabosť“, ale smrteľná choroba, z ktorej sa chcem uzdraviť.“*

Pôst učí istote: prestať pochybovať a pevne vedieť, že Boh je láska. Pôst vedie k dôvere: urobiť krok k zmiereniu, k modlitbe, k zrieknutiu sa zbytočného. A čo je najdôležitejšie – pôst daruje vernosť. Nie hrdinskú, ale tichú, každodennú, aby sa človek na konci života neocitol ako cudzinec pred prahom Kráľovstva, ale ako ten, komu Pán povie: „Správne, dobrý a verný sluha... Vojdi do radosti svojho pána.“ (Mt 25, 21).

Svätosť nespočíva v tom, že človek nikdy nepadne, ale v tom, že pri páde vstane a kráča ďalej. Pretože vedľa neho je Christos so zástupom všetkých svätých, ktorí už touto cestou prešli a modlia sa za nás všetkých. Pôst je čas na zhodenie bremena ťažkých zvykov a na oblečenie si ľahkého rúcha slobody Božích detí.

preklad Mgr. Jakub Surmik

✝ Svätý Paisij Svätohorec

Príbehy, poučenia, zázraky, proroctvá...

Časť 14

Stretnutie starca Paisija s drogovým závislým (Skutočný príbeh z hory Atos)

V tejto epizóde Jeho Eminencie Metropolitu Neofyta z Morphou (Cyprus) rozpráva o stretnutí na hore Atos medzi svätým Paisijom Atoským a mladým mužom, ktorý bojoval s drogovou závislosťou. Toto svedectvo odhaľuje, ako krátke, milosťou naplnené stretnutie poskytlo zlomenej mládeži veľmi potrebného duchovného otca.

Met. Neofytos:

[O. Andreas]: Dáma sa spýtala: "Niektorí ľudia majú väčšiu horlivosť, viac božského erosu (lásky k Bohu). [Sú] prirodzene viac naklonení k zdržanlivosti, pôstu a priblíženiu sa ku Christovi ako iní. "Je táto „pridaná hodnota“ takpovediac „pridaná“ samotným Bohom?" "Ako to presne funguje?"

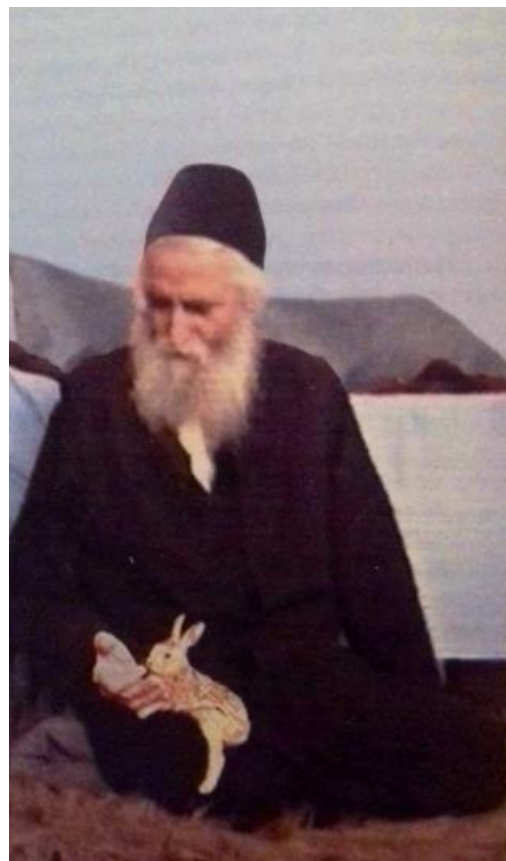
[Jeho Eminencia Metropolita Neofytos z Morphou]: Dedičnosť hrá kľúčovú úlohu. Aj keď sa táto [pravda] môže zdať „nespravodlivá“ logike niektorých ľudí. Náš Boh je Bohom lásky a spravodlivosti. Aké je vaše krstné meno?

– Despoina.

Vážená pani Despoina, odpoviem na vašu otázku osobnou skúsenosťou, ktorú som mal so svätým Paisijom. Verím, že to dokonale odpovie na vašu otázku. Keď som navštívil starca Paisija – myslím, že to bolo už tretíkrát [videl som ho] – strávil som noc v Koutloumousiou [monastieri na hore Atos], ktorý je susedným monastierom s celou svätého Paisija [v Panagoude]. Bolo tam viac ľudí, ktorí tam nocovali. Po rannej božskej Liturgii, ktorá sa tam koná každý jeden deň, sme všetci spoločne zostúpili, aby sme videli veľké starcov a staršinu hory Atos – svätého Paisija

Medzi všetkými týmito ľuďmi bol jeden Grék zo Solúna a rozprávali sme sa do noci. Rozprával mi o svojom živote. Rozvedení rodičia, ten chlap prešiel k drogám, nikdy v živote nechodil na Liturgiu. Prvýkrát sa zúčastnil na Liturgii v monastieri, kde sme bývali. „Počul som o tomto mužovi toľko vecí, starcovi Paisijovi,“ povedal mi. "On je moja posledná nádej." To mi povedal. „Omimos“ – čo bolo vtedy moje laické meno – „[Svätý Paisij] je mojou poslednou nádejou – nielen zbaviť sa drog, „ale najsť vzťah s týmto Bohom, ktorého si ľudia trúfajú volať „Otče““ „Otče náš, ktorý si na nebesiach.“ správne? "Nemôžem ho volať otec," [povedal mi Dimitris]. "Všetko sa v mojom živote stratilo." "Všetko sa pokazilo."

Pozorne som ho počúval, [keď hovoril]. Svätý Evménios ma naučil: „Trpiacim, rozrušeným a ukrivdeným: „Nehraj sa na právnika. Je lepšie mlčať, počúvať ich a vnútorne sa za nich modliť.“ Tak som sa to snažil aplikovať. Povedal som mu len jednu vec: „Počúvaj, Dimitris. Zajtra ráno spolu navštívime svätého Paisija. Necháme ostatných vojsť a navštíviť ich prvých. Svätý Paisij ma trochu pozná. Už som ho predtým navštívil. Keď príde čas, aby som ho videl, požiadam starca Paisija, aby s tebou strávil „svoj čas“. Hral som sa na „veľkosrdca“. Chlapec bol šťastný.

Ráno sme sa zúčastnili na Liturgii. Potom sme sa všetci, sedem alebo osem ľudí, väčšinou vysokoškólači, vybrali do cely v Panagude. Starec Paisij začal každého z nás vidieť samostatne, potom čo najprv absolvoval „kolektívnu psychoterapiu“ alebo lepšie „psychografiu“ vo svojom vonkajšom archontariki (penzióne). Potom sa spýtal: „Chce ma niekto vidieť [súkromne]?“ Je vôbec možné navštíviť svätého Paisija a odpovedať: „Ja nechcem...?“ Človek by si vymyslel tú najhlúpejšiu otázku, len aby s ním mal čas osamote. Takže prvých päť ho videlo [súkromne].

„Dimitris, teraz si na rade ty,“ povedal som mu. V duchu – [myslel som] svojou logikou a nie rozumom – som si pomyslel: „Ak by som ja, Omiros, vo veku dvadsiatich troch rokov, s ním sympatizoval... „O koľko viac by s ním súcitil svätý ako svätý Paisij?“ Hneď ako vošiel [do cely svätého Paisia], vyšiel von. Keď som ho videl [vychádzať], rozzúrilo som sa. Vošiel som dnu takmer pripravený začať bitku so svätým. „Geronda, povedal som mu... — Chlapec napriek tomu vyšiel radostný — Ale [zostal vnútri] len na sekundu! „Čo si mu povedal a on vyšiel radostný len o sekundu?“ [spýtal som sa svätého Paisia].

„Potrebuje [celé] Lukášovo Evanjelium...“ (poznámka prekladateľa: Táto fráza naznačuje ťažkosti s riešením prípadu, akým bol Dimitrisov). „Abrahám splodil Jakuba... Izáka a potom Jakuba...“ [Matúš 1, 1].

[Svätý Paisij]: No tak. Dovoľuješ, aby ťa premohli emócie.

[Jeho Eminencia]: Povedal ti, že jeho rodičia sú rozvedení? Nenazýva Boha Otcom. Nehovorí modlitbu „Otče náš“.

[Svätý Paisij]: Počúvaj, syn môj. Povedal som mu len jedno slovo. Dimitris, odteraz budem tvojím otcom. Solún je blízko [hory Atos]. Každé dva mesiace ma prídeš navštíviť na dve minúty. Pôjdeš do Solúna k kňazovi na tom a tom mieste a budeš sa spovedať. Len tomuto konkrétnemu! Ak pôjdeš k iným kňazom, premenia ťa na mleté mäso. A nechcem, aby si sa vrátil ako mäsová guľka. – To mu povedal svätý Paisij. – Premenia ťa na mleté mäso a nechcem, aby si sa vrátil ako mäsová guľka. Každé dva mesiace sa budeme vídať a budeme spolupracovať. „Budem tvojím otcom.“

Bolo pre mňa ťažké povedať mu: „[Dimitris], tvoj Otec je Otcom Christa?“ – „Otče náš, ktorý si na nebesiach.“ – Nedokázal by to pochopiť. Keďže máš skúsenosť s vlastným [biologickým] otcom, dokážeš cítiť aj Boha ako Otca. [Naopak] skúsenosť jeho vlastného biologického otca bola pre neho

kliatbou. Čistá ľahostajnosť. Preto som mu povedal: „Dimitris, budem tvojím otcom.“ „Ver mi. Aj keď zomriem, vezmem ťa so sebou,“ povedal [svätý Paisij] Dimitrisovi. Chlapec odišiel nadšený. Preto som ho videl tak radostného. Pretože našiel otca! A koho [zo všetkých ľudí]? Svätého Paisija!

Hneď som sa rozplakal a povedal som mu: „Geronda, odpusť mi, že som sa na teba nahneval. Nerozumiem, ako funguje duchovný otec.“ Hovorí: „Počúvaj, syn môj...“ Páčilo sa mu, že ma videl pokorovať sa, plakať, obviňovať sa... „Počúvaj, syn môj, poviem ti niečo, „čo budeš v budúcnosti potrebovať.“ Zostal so mnou hodinu. Rozprával a rozprával a rozprával: vtipy, rady, veľa vecí. Z času na čas som si pomyslel: „Mal [Dimitrisovi] venovať [aspoň] desať minút z tej jednej hodiny, ktorú spolu [práve teraz] trávime.“ Povedal: „Nemysli tak!“ Dokonca „videl“ moje myšlienky!

[Svätý Paisij]: Nemysli tak! Dovoľ mi uviesť príklad, aby si to pochopil. Duša tohto dieťaťa... Máme tu nejaké skaly, voláme ich Karulia. Je to neúrodná zem. Nič nemôže rásť! Nič nemôže vyklíčiť! Aby ste tam niečo zasadili, museli by ste ísť narúbať kamene a urobiť suchú kopu, nazbierať úrodnú pôdu do malých sudov, chodiť hore-dole, hore-dole, naplniť suchú kopu, potom ísť do Karye [hlavného mesta hory Atos] a zohnať nejaké semienka paradajok na sadenie, potom ísť nájsť vodu a každé dva alebo tri dni [musíte] sa uistiť, že ju polievate. Potom musíte byť opatrní: „Zdvihne sa morský vietor a spáli mi paradajky?“ „Kedy je čas ich zasadiť vzpriamene, kým ich egejský vietor nevytrhne s koreňmi?“ „Kedy ich mám postrekovať?“

„Duša tohto chlapca je ako skala,“ povedal mi. V jeho duši sa teraz nič nemôže zakoreniť. Vyžaduje si to roky práce, kým vyrastie aj malá záhrada. Ak sa v jeho duši [podarí] vyklíčiť čo i len malá trávička – čo i len jedna bylinka, je to vynikajúce! Pretože mu bolo v tomto živote ukrivdené a v ďalšom sa mu dostane spravodlivosti. „Zatiaľ čo ty...“ – a ukazuje na mňa – „Pa, pa, pa, pa.“ Aká [úrodná] pôda je tá, ktorú ti dal tvoj otec, tvoja matka, tvoji starí rodičia, ... tvoje dedičstvo. Aj keď niekto pľuje [na tvoju pôdu], jeho sliny prinesú ovocie. Okrem toho, na okraji „panstva tvojej duše“ vidím plot, obrovskú nádrž. Pa, pa, pa. Musíš vo svojom živote naozaj tvrdo pracovať, aby si naplnil túto obrovskú nádrž svojej duše. Ale ak sa ti ju podarí naplniť, spolu s pomocou našich modlitieb ... Vieš, koľko ľudí uhasí svoj smäd? Pokiaľ ju nenaplníš, aby si najprv uhasil svoj vlastný smäd, potom aby ich uhasili desiatky, stovky, tisíce ďalších, ... Omiros, nebudeš spasený! Urob tiež päťdesiat zázrakov [alebo tak nejak]. Si povinný ich urobiť kvôli dedičstvu [ktoré si zdedil po svojich predkoch]. Zatiaľ čo toto dieťa [Dimitris], aj keď spácha päťdesiat hriechov, ale povie jeden: „Pane, zhrešil som,“ a takto sa v jeho neplodnej skale podarí vyklíčiť bylinku, bude spasený! [Jeho Eminencia sa obracia k žene, ktorá položila otázku]: Takže chápete, aká je odpoveď. Dedičnosť, práca našich predkov, naše

vlastné vášne a chyby, naše [osobné] úsilie, duchovní otcovia, ktorých sme našli, manžel, ktorého ste našli vy, to všetko zohráva kľúčovú úlohu. Náš Boh nebude od každého z nás žiadať to isté. Ak ste išli do chrámu trochu predtým, ako sa začala Trióda, [11. februára 2024 sme počúvali] evanjeliové čítanie o talentoch [Matúš 25, 14-30]. Toto sa tam píše!

<https://otelders.org/podcasts/saint-paisios-encounter-with-a-drug-addict-a-true-story-from-mount-athos/>

Otec Filoteos spomína:

Všetky veľké hriechy, ktoré sa dejú na svete, a všetky muky a bolesti, ktoré z nich pramenia, sú spôsobené nedostatkom viery – neverou vo večný život a v Boha. Všetko začína odtiaľ. Ľudia hovoria: „Neverím v Božie Kráľovstvo, raj a peklo, tak prečo si neužiť tento život?“ Takýto chudák nechápe, čo ho čaká. Svätý Paisij trpel „za“ neveriacich a nekajúcich hriešnikov, modlil sa, konal bdenia a prihovárал sa za nich a za mnohých ďalších ľudí milosrdnému Pánovi.

Práve som si spomenul ešte na jednu vec, ktorá nie je v mojich poznámkach. Bolo známe, že svätý Paisij sa veľa modlil za zosnulých. Ba čo viac, modlil sa za zosnulých, ktorí nemali dobrý „koniec“ alebo kresťanský koniec. Veľa sa za nich modlil. Raz sa ho istý laik, napoly vážny, napoly žartujúci, opýtal: „Otče, vy mnísi, ktorí nepraktizujete ‚vonkajšiu lásku‘ kvôli pobytu v monastieri, ako budete spasení?“ Svätý Paisij sa opýtal: „Čo tým myslíš?“ Muž odpovedal: „Například, Pán povedal: ‚Bol som vo väzení a vy ste prišli ku Mne.‘ Vy nenavštevujete väznice.“

Starec sa ho opýtal: „Si si istý, že mnísi nechodia do väzení?“ Muž odpovedal: „Iste, že nechodíte.“ Svätý Paisios sa ho ešte raz prísny tónom opýtal: „Si si istý, že mnísi nechodia do väzení?“ Muž trval na svojom: „Áno, som si istý.“ Svätý naliehal: „Si si istý, blahoslavený?“ Muž povedal: „Geronda, ty nevychádzaš z monastiera... ako môžeš ísť do väzenia?“ Svätý potom povedal: „Odpovedz mi teda na toto: Kto navštevuje väznice v pekle?“

Muž onemel. Svätý Paisij navštívil väznice v pekle a modlil sa tam za duše, ktoré veľmi potrebovali modlitbu po odchode z tohto sveta.

Starec Paisij o duchovnom pokroku

„Duchovný „pokrok“ prichádza pomaly a zvyčajne nevyzerá tak, ako si myslíme, že by mal. Existujú tri štádiá duchovného rastu.

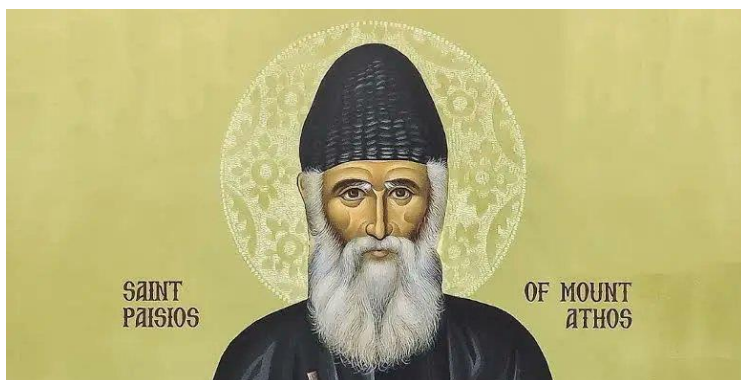
V prvej fáze Boh dáva karamely a čokolády, pretože vidí potrebu a slabosť duše. (*Vášne a cnosti, Svätý Paisij z hory Athos, Duchovné rady, zv. 5.*)

To znamená, že keď začneme, všetko vnímame ako svieže a vzrušujúce. Služby sú sladké, modlitba je príjemná a všetko sa zdá krásne. Toto je akási duchovná svadobná cesta.

V druhej fáze Boh mierne odoberá svoju blahodať na tréningové účely, aby sme si uvedomili, že bez Božej pomoci nemôžeme dosiahnuť ani to najmenšie... Čím viac človek napreduje, tým viac je schopný odhaliť svoje slabosti a nedokonalosti.

Takže ironicky, druhá fáza pokroku je intenzívne si uvedomovať svoje vlastné nedostatky. Pokrok znamená vidieť, ako veľmi je človek ponorený do hriechu. Človek, ktorý si myslí, že napreduje, pretože cíti, že má svoj život naozaj usporiadaný.“ upadol do pýchy a ilúzie. Väčšina z nás strávi v tejto druhej fáze značnú časť svojho života. Ťažké obdobia sucha sa niekedy nazývajú „temná noc duše“. Nie je sa čoho báť, ale kráčajme ďalej.

Tretia fáza je trvalý a neochvejný dobrý duchovný stav.

Kiež nám to Boh dopraje! Je dôležité, aby sme boli trpezliví a odmietali pokušenia beznádeje, zúfalstva a ilúzie. Boh je s nami a je to On, kto nás robí pokrokom. S vierou môžeme kráčať s Ním a pomaly si začať uvedomovať jeho prebývanie v našich srdciach, vo vnútornom človeku.

Pre všetko, čo plánuješ urobiť, nezabudni povedať: „Ak Boh dá...“

pokračovanie nabudúce

Výroky svätých otcov

***Prajem ti veľa veľa rokov ale nie príliš šťastných,
pretože šťastie na tomto svete nie je v skutočnosti také zdravé.
Keď je človek na tomto svete príliš šťastný,
zabúda na Boha a zabúda na smrť.
Ctihodný Jeroschimon Paisij, pustovník z kláštora Sihastria (Pa 1990)***

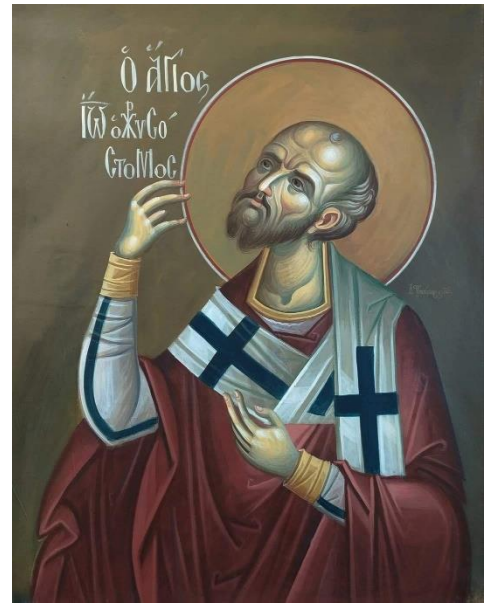
*Nie je možné stať sa dobrým a múdрым naraz.
Jedno a druhé sa dosiahne úsilím, skúsenosťami, časom, smerovaním k dobru a prísny
abstinenčným životom.*

Ctihodný Iliodor (Golovanickiy), schiarchimandrita Glinský (1879)

V modlitbe budeme vypočutí, ak budeme hodní prijať, o čo prosíme; ak sa modlíme v súlade s Božími zákonmi týkajúcimi sa modlitby; ak sa modlíme bez prestávky; ak nežiadame o nič, čo nie je hodné Boha; ak prosíme o to, čo je užitočné; ak plníme si všetky potreby, ktoré si sami vyžiadali. Toľko odpovedali: Kornélius, ktorý bol zodpovedaný za svoj zbožný život (Skutky 10:1-48), Syrofenička za vytrvanie v modlitbe (Mk 7:26), Šalamún za dôstojnosť toho, o čo žiada (2 Pa 1:10-12), colník bol zodpovedaný za svoju pokoru (Lukáš 18:10-14) a mnoho ďalších pre mnohých podobných to.

Boh nás nevypočuje, keď sa pýtame: čo je zbytočné, ak sa pri modlitbe neopustíme svojich hriechov, a tiež keď žiadame o odvetu za našich nepriateľov.

O modlitbe, Sv. Ján Zlatoústý († 407)

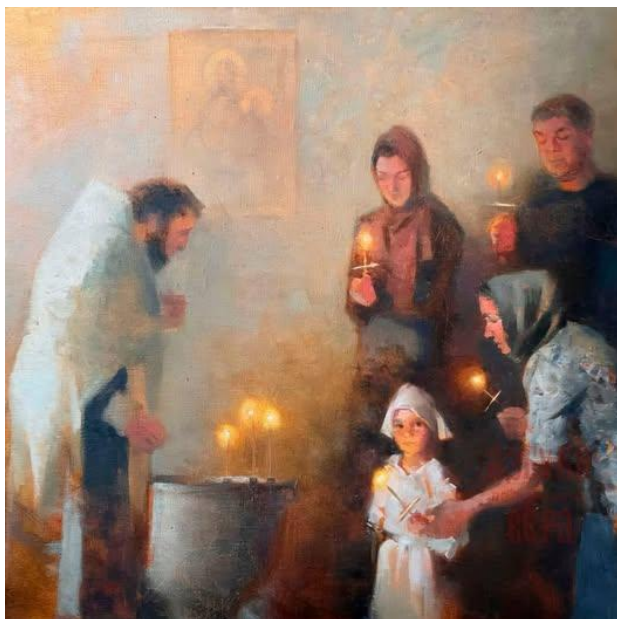
Ak je duša nepokojná, znamená to, že si sa vzdialil od Boha. Keď stratíme spojenie s Bohom, naše srdce sa stáva nepokojným. Ale ak sa k Nemu opäť obrátíme, Pán nám vráti pokoj a starosti pominú. V Jeho prítomnosti nachádzame pokoj. Stačí si prečítať modlitbu.

Archimandrita Eliáš (Nozdrin) ☩

„Okrem pokánia niet inej cesty k spásu. Dnes sa ľudia zachraňujú iba skrze súženia a pokánie. Bez pokánia niet odpustenia ani nápravy: ľudská duša hynie. Keby nebolo pokánia, nebolo by ani spasených. Pokánie je rebrík, ktorý uvádza do raja. Áno, v pokání je celé tajomstvo spásy. Aké je to jednoduché, aké jasné! A ako konáme my? Opúšťame spásonosné pokánie, ktoré nám ukázal Boh, a usilujeme sa o cvičenie v domnelých cnostiach, pretože sú príjemné našim zmyslom; a potom sa málo-pramálo, nenápadne nakazíme „domýšľavosťou“.

Preto ten, kto túži po spásu, má sa častejšie kajať. Breno našich hriechov sa sníma pokáním a spovedou.“

- prepodobný Simeon Pskovsko-Pečerský

O deťoch sa nikomu nesťažuj, okrem svätých Božích služobníkov a Presvätej Bohorodičky.

A ani sa nimi nechváľ, neďráždi nepriateľov.

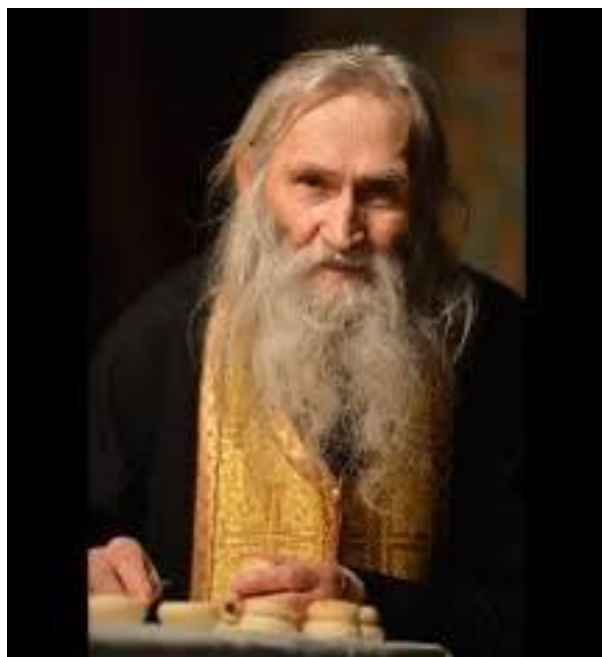
Keď bude zle – ľudia sa budú radovať,

keď bude dobre – vyvoláš závišť. 🙏

Starec Nikolaj Gurjanov

*Cirkev nie je klub svätých.
Je to nemocnica, kde sú všetci zranení.
A ty – tu nie si sudca, ale pacient.
Pán znáša tvoje hriechy – znášaj aj ty hriechy
iných.
Nehľadaj dokonalých ľudí – hľadaj Boha v
Sviatostiach.“
Archimandrita Eliáš (Nozdrin)*

*Činite pokánie a častejšie sa prijímajte, nikoho
nesúďte, bozkávajte kríž ráno a večer a všetko zlé
sa pominie, choroby, posadnutia i hlúpe a zlé
myšlienky.
svätý a spravodlivý Ján Kronštadský*

*Moje dieťa, keď ti je bolestivo, pozbieraj svoje duševné sily a skús pochopiť zmysel bolesti,
cez ktorú ti Boh otvára nebo. Archimandrit Efrém (Moraitis)*

*„Ó, keby sme počuli a videli modlitbu za nás a za svet Presvätej Panny Bohorodičky, anjelov
a svätých, zhrozili by sme sa a zahanbili by sme sa nad svojou lenivosťou a nedbanlivosťou v
modlitbe; nielen cez deň, ale aj uprostred noci by sme povstali k modlitbe a chválospevu
Pánovej dobroty, Božej zhovievavosti, Božej velebnosti, Božej múdrosti a všemohúcej sily.“*

Svätý spravodlivý Ján Kronštadský

*Vypni telefón. Robte všetky svoje úlohy a venujte
sa len Isusovej modlitbe.*

*Len pol hodiny, nič viac. Sadnúť si a pomodliť
sa. Jedno slovo po druhom. S pochopením:*

„Pane, Isuse Christe, zmiluj sa nado mnou.“

„Pane, Isuse Christe, zmiluj sa nado mnou.“

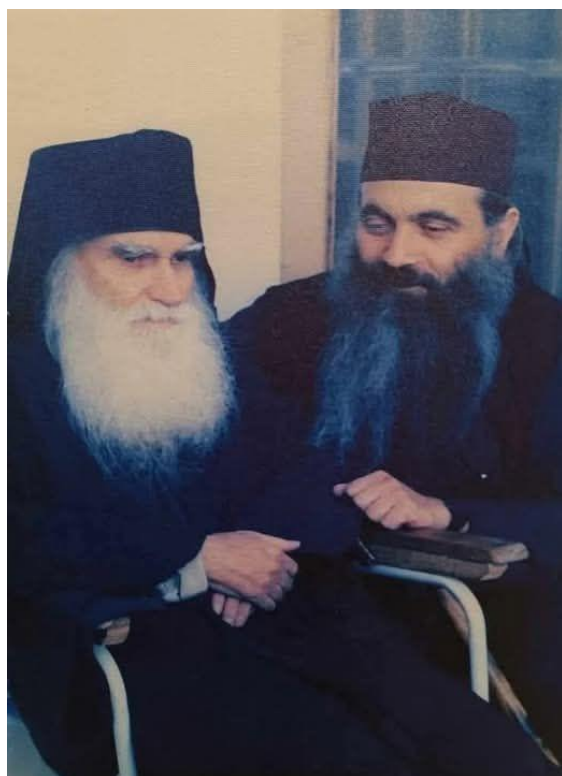
Tak na žiadosť, príjemne, plačúco:

„Pane, Isuse Christe, zmiluj sa nado mnou.“

*A po krátkom čase, podľa svojej čistoty a
horlivosti, spoznáš a nájdeš: Prvé, čo nájdeš, je
radosť.*

*Radosť vás takto povzbudí, pomôže vám častejšie
sa modliť. A modlitba prinesie čoraz väčšiu
radosť.*

*Väčšia radosť vás bude motivovať k častejšej
Isusovej modlitbe. A tak radosť prináša Isusovu*

modlitbu a Isusova modlitba prináša radosť. A dosiahnete ten bod, keď povieť: "Som najšťastnejší muž na svete".

Starší Ephrem Kantunakiskiski

Do manželstva nevstupujeme preto, aby sme žili „šťastne až do smrti“, aby sme mali deti a domov. Nie, tým hlavným cieľom je spolu vojsť do Božieho Kráľovstva, to znamená, v každom okamihu byť pripravený zaplatiť akúkoľvek cenu, priniesť akúkoľvek obeť a zniesť akúkoľvek ťažkosť v manželstve. Preto manželstvo nemôžeme ukončiť pri prvej prekážke, ktorá sa objaví, a ani vtedy, keď ťažkosti pretrvávajú — manželstvo treba zachovať. Na tomto základe musí spočívať a budovať sa. Vzájomné puto sa buduje a posilňuje na spoločnej ceste manželov do Božieho Kráľovstva. To znamená, že jeden musí podporovať druhého a obaja budú spolu kráčať vpred, do Božieho Kráľovstva.

— Metropolita Atanásios Lemeský (Cyperská pravoslávna cirkev)

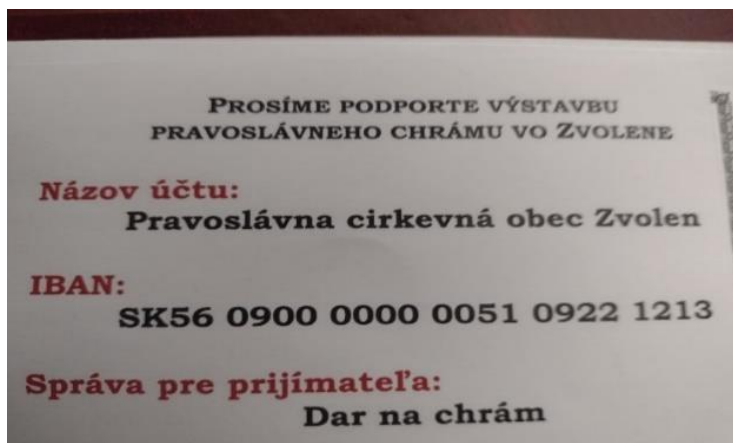

Modlitba „Pane Isuse Christe, zmiluj sa nado mnou“ posväčuje nielen nás, nielen náš život, ale aj priestor, v ktorom sa nachádzame. Posväčuje aj oblečenie, ktoré nosíme, posväčuje náš dom, posväčuje našu rodinu, posväčuje celú Cirkev.
starec Štefan Anagnostópoulos

NEPREHLIADNITE

„Kto skúpo rozsieva, skúpo bude aj žať; kto však hojne rozsieva, hojne bude aj žať. Každý (nech dá), ako si zaumienil v srdci, nie z neochoty alebo z prinútenia; lebo ochotného darcu miluje Boh.“

(Druhý list apoštola Pavla Korinským 9, 6-7)

OZNAM

Všetkým sympatizantom pravoslavia oznamujeme, že nedeľné sväté liturgie sa v Banskej Bystrici a Zvolene konajú striedavo. Jednu nedeľu v Banskej Bystrici v dome Slovenského misijného hnutia na Skuteckého ulici č. 4 (oproti bývalému kinu Hviezda) so začiatkom o 9:00 hodine a ďalšiu nedeľu v kaplnke zvolenského zámku vo Zvolene so začiatkom o 8:30 hodine. Všetky sviatočné bohoslužby (večerné aj ranné), ktoré pripadnú na ktorýkoľvek deň v týždni okrem nedele, sa konajú v Banskej Bystrici v dome Slovenského misijného hnutia so začiatkom večer o 17:00 hodine a ráno o 7:00 hodine. Rozpis bohoslužieb s termínom, miestom a časom ich konania na každý mesiac nájdete na stránke www.pcozvbb.sk. Pre bližšie informácie o bohoslužbách a v prípade požiadaviek kontaktujte správcu cirkevných obcí mailom: marek.ignacik@gmail.com.

Informácie o našom občasníku, možnosti jeho odoberania či prispievania doň dostanete na telefónnom čísle šéfredaktorky časopisu: 0903 170 583.

Zodpovedná:

Redaktorka: Mgr. Jana Tomášová, Jesenského 16, 974 01 Banská Bystrica,

e-mail: janetom1980@gmail.com

www.pravoslavie.sk